

Sygn. akt VII U 1077/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Katarzyna Andzo

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy B. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

z dnia 29 kwietnia 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1077/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., działając na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 marca 2016 r. przyznał B. F. emeryturę na podstawie art. 25 ww. ustawy emerytalnej, obliczając jej wysokość z uwzględnieniem zasad przewidzianych w art. 26 ustawy emerytalnej w tzw. systemie kapitałowym. W treści ww. decyzji organ rentowy zaznaczył, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podkreślił także, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Ustalając wysokość świadczenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 74.918,68 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 150.381,41 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 253,90 miesięcy. Tak obliczona wysokość świadczenia wyniosła 887,36 zł. Z kolei łącznie kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wyniosła 1.044,51 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że powyższa decyzja ma charakter zaliczkowy, natomiast decyzja ostateczna zostanie wydana po wyjaśnieniu nieprawidłowości w rozliczeniach i okresach podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom społecznym (decyzja z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), k. 31-33 a.r.).

W dniu 21 czerwca 2016 r. od powyższej decyzji, odwołanie złożyła **B. F.**, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie na jej rzecz prawa do emerytury na podstawie pełnej dokumentacji dotyczącej jej stażu pracy oraz osiągniętych w tym czasie wynagrodzeń wskazanych w świadectwach pracy, dokumentach Rp-7 oraz przy zastosowaniu najkorzystniejszego wariantu przeliczeń, tj. około 25 lat pracy, w tym 6 lat okresów nieskładkowych, jak również nakazanie organowi rentowemu wyrównania świadczenia wraz z odsetkami za okres wypłaty świadczenia emerytalnego w zaniżonej wysokości. Uzasadniając swe stanowisko odwołująca wskazała, że obliczone przez organ rentowy świadczenie do wypłaty nie uwzględnia całości wypracowanych przez nią lat pracy i odprowadzonych z tego tytułu składek, przez co nie zabezpiecza jej podstawowych potrzeb egzystencjonalnych, albowiem jego wysokość plasuje się poniżej określonego minimum socjalnego. Odwołująca zaznaczyła, że minimum socjalne w 2015 r. wynosiło 1.082,20 zł, natomiast wysokość przyznanego jej świadczenia emerytalnego wyniosła 889,50 zł. W konkluzji odwołania, skarżąca stwierdziła zatem, że zmiana przedmiotowej decyzji jest konieczna i uzasadniona (odwołanie z dnia 21 czerwca 2016 r. k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 lipca 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu, organ rentowy podkreślił, że jedynym okresem, którego nie uwzględnił do stażu pracy odwołującej jest jej okres zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) od dnia 30 listopada 1973 r. do 1974 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że w powyższym zakresie, odwołująca nie przedłożyła żadnych dokumentów, dotyczących pracy w ww. zakładzie pracy, a zgodnie z art. 116 ust. 5 ustawy emerytalnej, to ubezpieczony, składając wniosek o świadczenie powinien przedłożyć wszelką dokumentację, stanowiącą podstawę do przyznania prawa do świadczenia oraz ustalenia jego wysokości. W świetle podniesionej argumentacji, organ rentowy uznał, że decyzja z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), została wydana zgodnie z obowiązującą regulacją prawną, zaś odwołanie B. F., jako całkowicie bezzasadne winno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 19 lipca 2016 r. k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona B. F., urodzona w dniu (...), w dniu 30 marca 2016 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do powyższego wniosku odwołująca załączyła informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy, w tym świadectwem pracy z dnia 04 lipca 1974 r., potwierdzającym, że w okresie od dnia 08 kwietnia 1974 r. do dnia 15 czerwca 1974 r. była zatrudniona na stanowisku pomocy laboratoryjnej w Zespole (...) z siedzibą w W. oraz świadectwem pracy z dnia 15 lutego 2000 r., potwierdzającym, że w okresie od dnia 01 kwietnia 1999 r. do dnia 15 lutego 2000 r. była zatrudniona na stanowisku sprzedawcy u A. M., prowadzącego działalność handlową w W.. Ponadto odwołująca załączyła zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, potwierdzające, że w okresie od dnia 04 stycznia 1973 r. do dnia 30 czerwca 1973 r. była zatrudniona na stanowisku gońca w Wydawnictwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w okresie od dnia 08 kwietnia 1974 r. do dnia 15 czerwca 1974 r. była zatrudniona na stanowisku pomocy laboratoryjnej w Szpitalu (...) z siedzibą w W., w okresie od dnia 03 lipca 2000 r. do dnia 29 marca 2002 r. była zatrudniona na stanowisku pracownika administracyjnego w Schronisku (...) w W., natomiast w okresie od dnia 01 marca 2005 r. do dnia 29 lutego 2016 r. była zatrudniona na stanowisku asystenta Posła Parlamentu Europejskiego J. W.. Powyższe zaświadczenia zostały wystawione na podstawie kart wynagrodzeń odwołującej za lata 1973-1974, 2000-2002, 2005-2016 (wniosek z dnia 30 marca 2016 r. k. 1-3, informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych wraz z załącznikami k. 4-17, tom I a.r., legitymacja ubezpieczeniowa, k. 17 a.s.).

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., ustalił wartość kapitału początkowego B. F. na dzień 01 stycznia 1999 r. w wysokości 45.900,58 zł na podstawie art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.). Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy, organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 01 stycznia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1982 r., przyjmując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 21,63%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego, organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 21,63% przez kwotę 1.220,89

zł, tj. kwotę bazową określoną w części I decyzji ($21,63\% \times 1.220,89 \text{ zł} = 264,08 \text{ zł}$). Przy ustalaniu wartości kapitału początkowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 5 lat, 7 miesięcy i 12 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 6 lat, współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 61,38% oraz średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat, tj. 209 miesięcy. Do ustalenia wartości kapitału początkowego, organ rentowy nie uwzględnił natomiast okresu zatrudnienia odwołującej od dnia 30 listopada 1973 r. do 1974 r. w Spółdzielni Pracy (...) z uwagi na brak przedłożenia przez odwołującą dokumentów, potwierdzających ww. okres zatrudnienia (decyzja z dnia 28 kwietnia 2016 r., znak: (...), k. 10-11, tom II a.r.).

Na tej podstawie, decyzją z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 14 marca 2016 r., tj. od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, wynoszącego 60 lat i 10 miesięcy. W treści ww. decyzji organ rentowy zaznaczył, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Podkreślił także, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Ustalając wysokość świadczenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 74.918,68 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 150.381,41 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 253,90 miesięcy. Tak obliczona wysokość świadczenia wyniosła 887,36 zł. Z kolei łącznie kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wyniosła 1.044,51 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że powyższa decyzja ma charakter zaliczkowy, natomiast decyzja ostateczna zostanie wydana po wyjaśnieniu nieprawidłowości w rozliczeniach i okresach podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom społecznym (decyzja z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), k. 31-33 a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, B. F. wniosła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 21 czerwca 2016 r. k. 2-4 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych i osobowych odwołującej. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Przechodząc do zagadnień natury merytorycznej przypomnieć wypada, że od dnia 01 stycznia 1999 r. obowiązuje nowy system ubezpieczeń społecznych, a tym samym nowy system emerytalny. Przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) przewidują różne zasady przechodzenia na emerytury w zależności od wieku uprawnionego ubezpieczonego, a także różny jest sposób liczenia tych emerytur. Co do zasady osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. przechodzą na emerytury według nowych zasad. W myśl art. 24 ust. 1 powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Dla skarżącej wiek emerytalny wynosi 60 lat i 10 miesięcy (art. 24 ust. 1a pkt. 11 ww. ustawy). Podstawę emerytury

oblicza się według przepisów art. 25 i 25a powołanej ustawy, a jej wysokość według zasad z art. 26 tej ustawy, zwanej dalej ustawą emerytalną. Wysokość świadczenia tych osób została uzależniona od sumy składek zewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego i stanowi swojego rodzaju ekwiwalent zgromadzonych składek z całego okresu ubezpieczenia.

Stosownie do treści art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 26, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1). Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4). Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 01 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust.5).

Zgodnie z powołanymi przepisami, decyzją z dnia 29 kwietnia 2016 r. ustalono wnioskodawczyni wysokość świadczenia w kwocie 1.044,51 zł. W decyzji wskazano sposób wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Podstawę obliczenia emerytury według zasad wynikających z art. 26 ustawy stanowiła kwota składki zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 74.918,68 zł, kwota zwaloryzowana kapitału początkowego w wysokości 150.381,41 zł oraz 253,90 miesięcy, tj. średnie dalsze trwanie życia. Następnie wysokość emerytury została ustalona przez podzielenie sumy kwoty zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego przez średnie dalsze trwanie życia określone w miesiącach. Wysokość emerytury wyniosła zatem 887,36 zł.

Zgodnie z art. 24 ust. 1a pkt. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie: od dnia 1 kwietnia 1955 r. do dnia 30 czerwca 1955 r. wynosi co najmniej 60 lat i 10 miesięcy. Ubezpieczona urodziła się w dniu (...), a zatem prawo do emerytury nabyła z dniem 14 maja 2015 r. Średnie trwanie życia powinno być zatem określone dla ubezpieczonej tj. dla osób, które nabyli prawo do emerytury w wieku 60 lat i 10 miesięcy. Ubezpieczona nabyła uprawnienia do emerytury w dniu 14 maja 2015 r. wobec, czego w okolicznościach niniejszej sprawy ma zastosowanie Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 26 marca 2015 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P.2015.296). W tym komunikacie wskazano, że dla osób przechodzących na emeryturę w wieku 60 lat i 10 miesięcy średnie dalsze trwanie życia wynosi 253,90 miesięcy. Jednocześnie wskazać należy, że prawidłowo organ rentowy przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego wskazał, że średnie trwanie życia ubezpieczonej to 209 miesięcy. Inna jest bowiem regulacja prawna dotycząca ustalania kapitału początkowego. Zgodnie bowiem z art. 173 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Kapitał początkowy ustala się na datę 01 stycznia 1999 r., wobec powyższego zastosowanie ma Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. 1999.12.173), zgodnie z którym średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 62 lat to 209 miesięcy.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku wnioskodawczyni, Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił wysokość przysługującej jej emerytury. Jednocześnie wskazać należy, że decyzja organu rentowego z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: (...), ma charakter zaliczkowy. Przyznanie zaliczki na poczet przysługującej emerytury oznacza natomiast, że decyzja ta ma charakter tymczasowy, a organ rentowy po zakończeniu postępowania wyjaśniającego ma obowiązek wydać decyzję ostatecznie określającą wysokość emerytury. Organ rentowy zaznaczył przy tym, że decyzja ostateczna zostanie wydana po wyjaśnieniu nieprawidłowości w rozliczeniach i okresach podlegania przez odwołującą

ubezpieceniom społecznym. Na dzień nabycia prawa do świadczenia nie mogła bowiem zostać jednoznacznie ustalona wysokość emerytury, o czym powiadomiono uprawnioną w treści decyzji o przyznaniu emerytury zaliczkowo. Nie można przy tym podzielić zastrzeżeń skarżącej dotyczących nieprawidłowego obliczenia przez organ rentowy wysokości jej emerytury, co wynikało z zaniżenia wysokości kapitału początkowego poprzez nie uwzględnienie do ogólnego stażu pracy ubezpieczonej, okresu jej zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) od dnia 30 listopada 1973 r. do 1974 r. Po pierwsze w niniejszej sprawie nie było sporne, że wnioskodawczyni nie wykazała żadnych innych okresów ubezpieczenia niż te, które wynikają z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych. Po drugie nie ma natomiast wątpliwości, że organ rentowy uwzględnił do stażu pracy wszystkie okresy ubezpieczenia odwołującej wynikające z tych dokumentów. Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo również ustalił stosunek podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wnioskodawczyni do przeciętnego wynagrodzenia w poszczególnych latach. Organ rentowy dokonał w tym względzie wyboru najkorzystniejszego dziesięciolecia, tj. od 1973 r. do 1982 r., co obrazują zestawienia na k.7-9, tom II akt rentowych, ustalając w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego na 21,63%. Konsekwencją takiej wysokości wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz tego, że odwołująca legitymuje się stażem pracy, wynoszącym 5 lat, 7 miesięcy i 12 dni okresów składkowych oraz 6 lat okresów nieskładkowych, było ustalenie kapitału początkowego na kwotę w wysokości 45.900,58 zł, przy wykorzystaniu wzoru określonego w art. 174 ust. 8 ustawy emerytalnej. Wobec powyższego, zarzuty skarżącej, prowadzące do podważenia zasadności zaskarżonej decyzji z dnia 29 kwietnia 2016 r., które zostały przez nią zgłoszone w treści odwołania z dnia 21 czerwca 2016 r. okazały się bezzasadne.

Ponadto zgodnie z art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Z kolei Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z dnia 25 lutego 1983 r.) w § 3 stanowi, że wniosek o świadczenie powinien zawierać: imię i nazwisko zainteresowanego, datę jego urodzenia, miejsce zamieszkania, wskazanie rodzaju świadczenia, o które się ubiega, oraz podpis osoby uprawnionej do zgłoszenia wniosku. Do wniosku powinny być dołączone - w zależności od rodzaju żądanych świadczeń - odpowiednie dokumenty lub oświadczenia stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. Powołane przepisy zobowiązują zatem wnioskodawców do wykazania okoliczności uzasadniających przyznanie świadczenia. Ubezpieczona B. F. w niniejszej sprawie ograniczyła się do złożenia ogólnego zarzutu o nieuwzględnieniu przez organ rentowy do jej stażu pracy wszystkich okresów zatrudnienia, nie wskazując jednak konkretnie, o jaki okres zatrudnienia chodzi. Dopiero w odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił do stażu pracy odwołującej okresu jej zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) od dnia 30 listopada 1973 r. do 1974 r. Ani do wniosku o ustalenie kapitału początkowego, ani do wniosku o emeryturę ubezpieczona nie załączyła jednak żadnych dokumentów potwierdzających czasookres oraz warunki powyższego zatrudnienia. Także w przedłożonej przez nią legitymacji ubezpieczeniowej brak jest wskazanych powyżej danych. W takim stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, że pomimo omówionych uprzednio obowiązków ubezpieczonej ubiegającej się o świadczenie ubezpieczeniowe, w żaden sposób nie wykazała ona okoliczności związanych z powyższym zatrudnieniem albowiem nie złożyła nawet w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Powyższe wskazuje zatem na niezasadność odwołania ubezpieczonej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał zaskarżoną decyzję organu rentowego za prawidłową i oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)